

۱
۲
۳
۴
۵
۶
۷
۸
۹
۱۰
۱۱
۱۲
۱۳
۱۴
۱۵
۱۶
۱۷
۱۸
۱۹
۲۰
۲۱
۲۲
۲۳
۲۴
۲۵
۲۶
۲۷
۲۸
۲۹
۳۰
۳۱
۳۲
۳۳
۳۴
۳۵
۳۶
۳۷
۳۸
۳۹
۴۰
۴۱
۴۲
۴۳
۴۴
۴۵
۴۶
۴۷
۴۸
۴۹
۵۰

کتابخانه مجلس شورای اسلامی
شماره ثبت کتاب ۱۴۰۵

کتابخانه مجلس شورای اسلامی

جمهوری اسلامی ایران

شماره ثبت کتاب

مؤلف

مترجم

شماره قفسه ۱۴۳۵۳

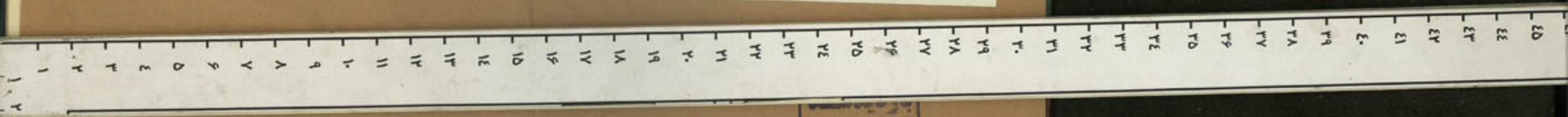
۱۹۸۱

بازدید شد
۱۳۸۷

کتابخانه مجلس شورای اسلامی
۱۴۰۵

کتابخانه مجلس شورای اسلامی	جمهوری اسلامی ایران
کتاب مجله ایضاح الدلائل	شماره ثبت کتاب
مؤلف	۸۹۸۵۱
مترجم	
شماره قفسه ۱۴۳۵۳	

۱۳۸۷

۱۴۲۵۳
۸۹۸۵۱

مجموعه و الفبا حلالی

کتابخانه
کتابخانه مجلس شورای ملی
تاسیس ۱۳۰۲

۱۳۷۰

بسم الله الرحمن الرحيم

بسم الله الرحمن الرحيم

اعلم ان العلم الذي فتوح الى التصور والتصديق عرفه
بعضهم بالتصوير الحاصلة من الشئ عند الذات الكجدة
بفعل الاشياء في الخارج اعين وفي العقل صور وقبل
هذا اولى من قولهم حصول صور الشئ في العقل بل
من المسموح بدليل ان من عرفه فاعل بانه من مقولة
ولان المبادر من اضافة التصوير الى الشئ في قولهم حصول
صوره الشئ انها مطابقة له فيخرج ما لا يطابقه في الصور
الحاصلة من الشئ فان الصورة الناشئة من شئ فذلك بظاهر
ولا نرىنا اول ادراك الخبثات المادية سواء قبل بارسام صورها
في النفس الناطقة او في الالها فبشمل المذهبين بخلاف قولهم
في العقل فانه لا يتناول على القول بالارسام في الالات
سواء اخذت تلك الالات في العقل
على انما في النفس الناطقة
على انما في النفس الناطقة
على انما في النفس الناطقة

اعلم ان العلم الذي فتوح الى التصور والتصديق عرفه
بعضهم بالتصوير الحاصلة من الشئ عند الذات الكجدة
بفعل الاشياء في الخارج اعين وفي العقل صور وقبل
هذا اولى من قولهم حصول صور الشئ في العقل بل
من المسموح بدليل ان من عرفه فاعل بانه من مقولة
ولان المبادر من اضافة التصوير الى الشئ في قولهم حصول
صوره الشئ انها مطابقة له فيخرج ما لا يطابقه في الصور
الحاصلة من الشئ فان الصورة الناشئة من شئ فذلك بظاهر
ولا نرىنا اول ادراك الخبثات المادية سواء قبل بارسام صورها
في النفس الناطقة او في الالها فبشمل المذهبين بخلاف قولهم
في العقل فانه لا يتناول على القول بالارسام في الالات
سواء اخذت تلك الالات في العقل
على انما في النفس الناطقة
على انما في النفس الناطقة
على انما في النفس الناطقة

بسم الله الرحمن الرحيم

التناقضات التي هي في العلم المذكور هي هنا انما يكون للمجردات دون الماديات والنقطة بالمتعين لذاته
بما لا يكون له تصور فبعضه اذا تعاقب
فان النفس الناطقة وان المدرك للكليات في التصورات بغير اعتبار
هو النفس الناطقة وان نسبة الادراك فوفاها كنسبة
القطع المتداول فيها المتناقضات لانها
كانت في نفسها سواء كانت
في نفسها بغيره من الالات
شئ هو الالات في قوله المنطق
محمول على الخارج في قوله
الافعال ان الفرق بين

بانه بان العلم المذكور هي هنا انما يكون للمجردات دون الماديات والنقطة بالمتعين لذاته
بما لا يكون له تصور فبعضه اذا تعاقب
فان النفس الناطقة وان المدرك للكليات في التصورات بغير اعتبار
هو النفس الناطقة وان نسبة الادراك فوفاها كنسبة
القطع المتداول فيها المتناقضات لانها
كانت في نفسها سواء كانت
في نفسها بغيره من الالات
شئ هو الالات في قوله المنطق
محمول على الخارج في قوله
الافعال ان الفرق بين

بانه بان العلم المذكور هي هنا انما يكون للمجردات دون الماديات والنقطة بالمتعين لذاته
بما لا يكون له تصور فبعضه اذا تعاقب
فان النفس الناطقة وان المدرك للكليات في التصورات بغير اعتبار
هو النفس الناطقة وان نسبة الادراك فوفاها كنسبة
القطع المتداول فيها المتناقضات لانها
كانت في نفسها سواء كانت
في نفسها بغيره من الالات
شئ هو الالات في قوله المنطق
محمول على الخارج في قوله
الافعال ان الفرق بين

بانه بان العلم المذكور هي هنا انما يكون للمجردات دون الماديات والنقطة بالمتعين لذاته
بما لا يكون له تصور فبعضه اذا تعاقب
فان النفس الناطقة وان المدرك للكليات في التصورات بغير اعتبار
هو النفس الناطقة وان نسبة الادراك فوفاها كنسبة
القطع المتداول فيها المتناقضات لانها
كانت في نفسها سواء كانت
في نفسها بغيره من الالات
شئ هو الالات في قوله المنطق
محمول على الخارج في قوله
الافعال ان الفرق بين

من النفس في ادراك الصورة الذهنية لا تحتاج الى صورة اخرى متممة
 من الاول بل يتحدد ههنا المعقول والتعقل بالذات ويختلفان بالذات
 ان لا بد من التوافق النفس اليها في تصير محقولة كما يتحدد العاقل في المعقول
 والتعقل في ادراك الجرد نفسه ويختلف اعتبارا اذا كان الادراك محض
 المدرك لنفسه عند المدرك ليعتبر حضورها وعلم الله بجميع الاشياء
 من هذا لقييل انتهى كل واحد ههنا ايضا تركنا ههنا مادة الادراك
 ستركها انشاء الله في نهاله مفترقا وينبغي ان يعلم المراد
 بالمشاهدة ههنا هو الاصل كما هو المتبادر ههنا كذلك ليس المراد ههنا
 الادراك نظم وهو ظاهر ومنه فترها مطلقا محض ههنا هو كانت
 ههنا المحض لا يوجبها بالمعقول ومنهم من يصرح بان النفس مستيف
 عندها القوة ويجلي قبل الحق ان المراد ههنا انما يظهر بعد ما يعلم التعريف
 لان قريته تعيين المراد ههنا هي استقامة النفس دون غيرها فانه ههنا
 على ما ترى وفائدة الاعتراض ههنا هي قبلها فتره غير مشاهدة للنفس
 حينئذ لا يسمى ادراكا وعن الوجود الاصل لصفات النفس والباقي ملحقا
 بها كالمادة التي لا يكون لها وجود مستقل
 سبعا على الظاهر
 هذا المستوفى

اليها وان تمثلها وتخففها عند المدرك على هذا ليس في حال
 يشاهدها ما يدرك بل لا بد في المشاهدة مع ذلك من التفات
 اتفق اليها وان لم يخرج الى تمثلها بالوجود اظلي كما هو ممكن
 ان يكون حاله من الخفية التي هي اسم يكون او من فاعل
 ممثلة وهو ضمير الخفية وان يكون وصفا لمصدر ممثلة
 والعاقد محذوف اي ممثلا بربك اهداها ما يدرك وفي
 تعريف الادراك بالتمثيل مسامحة لان الادراك ههنا
 هو الخفية الممثلة والصورة الحاصلة لا التمثيل ولا
 الحصول واعلم ان العلماء اختلفوا في خفية الادراك اذ
 عظيما فمنهم من قال انه الاضافة العارضة للمدرك مع
 عدم القول بالارزاق فيه ومنهم من جعله من مقولة
 الانفعال ومنهم من جعله من مقولة الكيف وقيل
 هذا هو المذهب المنصور ولا شئ من هذا المذاهب
 ثابت بالدليل وقد عرفت حال ما اعدت ههنا

هذا المستوفى
 سبعا على الظاهر
 هذا المستوفى

منصورا بل نقول دليل الوجود انه هني مطم اذا تم دليل على
ان للمعلومات الخارجة انفسها نحو اخر من الوجود واما
انه في مدرك فلا فضلا عن القوى البشرية ولودل على
انه في مدرك فوجودها في المواد العالیه كاف فيه وكما
الى وجودها في قواها ولذا قالوا في بحث الوجود
الذ هني انهم ذكروا لذهن وارادوا انه القوة المدركة
ولو سلم فاما يدل على ان العلم بالمعدومات لا بد فيه من
لان العلم مطم يجب فيه انطباع فالوا ان الوجود ان حكم بعدا
الفرق بين علمنا بوجود وعلمنا بعدمه وم فان كان احدهما
بالانطباع كان الاخر ايضا كذلك قبل علم الله تعالى بالمعدومات
والموجودات ليس بالانطباع مع جريان الدليل فيه بعينه ^{حسب}
عند ان العلم بالاشياء يكون على وجهين احدهما ^{لها} بالاشياء
وهو حصول صور الاشياء في المدرك والاخر ^{لها} حصول
وهو حصول الاشياء بانفسها عند العالم كعلمنا بذا وانا

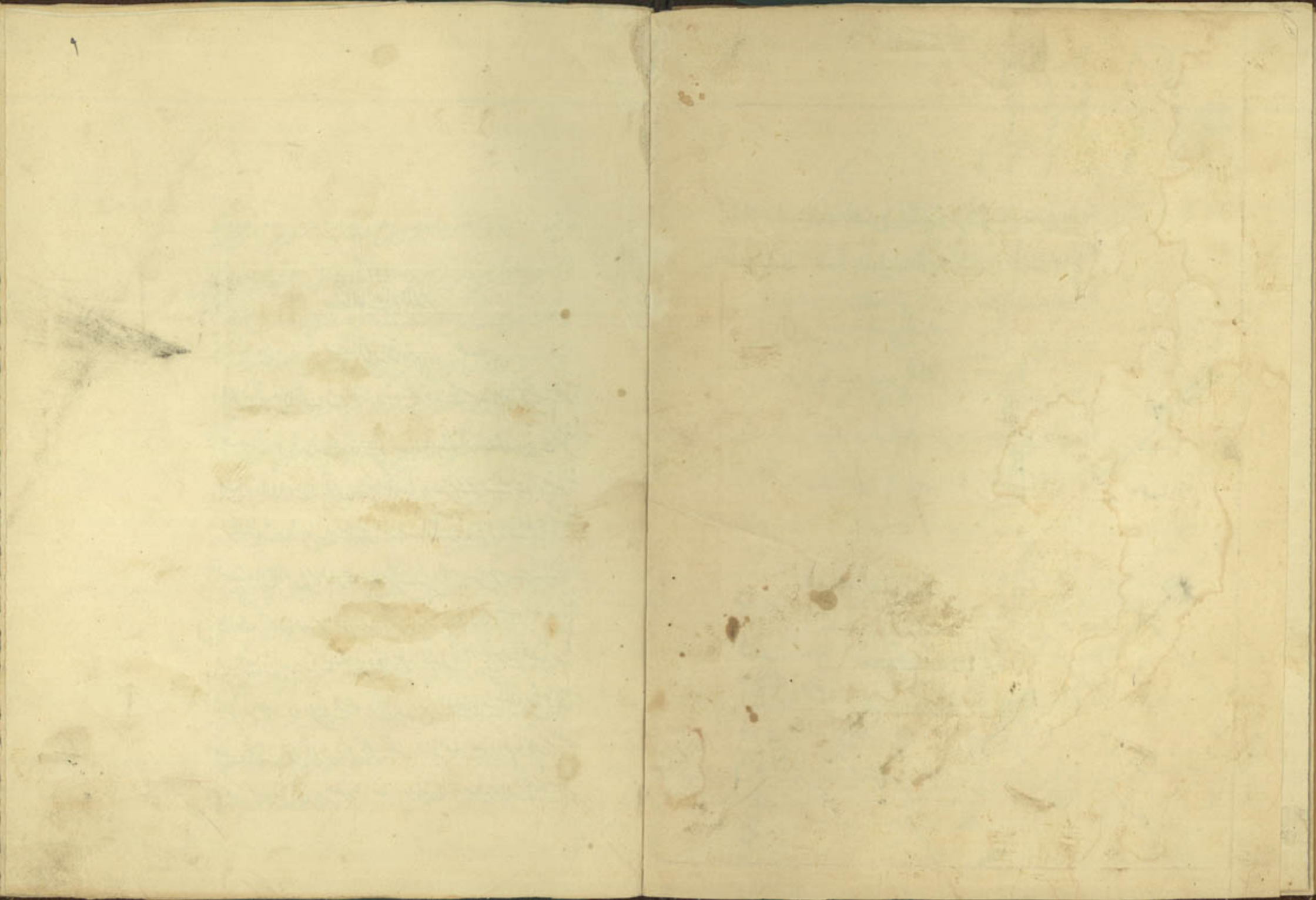
والاشياء

والاشياء القائمة بها اذ ليس في الارتياس وانطباع بل عنا حضور العلم
بحقيقة لا بما له عند العالم وهو اقوى من العلم الحسولية
اذ انكشف الشيء على العالم لاجل حضوره بنفسه اذ قوه من الاشياء
لاجل حضوره مثله عنده ولما زاد من فاعم البرهان عن القول بحصوله
لاشياء في ذاته تم حكم بعضهم بان علمه تعلم انما هو حصولها ^{نظيرها}
عنده لكن في العلم بالمعدومات فالعلم بالحضور المتعدا القول
بموجودها انفسها مشكلا اذ لا عقاير لها ثابتة حتى يتصور حضورها
وقال بعضهم علمها بالاشياء انما هو حصول صورها في مجردة
هو تفصيل كلهم القوم في ماهية العلم مع التنبه على حضوره عليه ^{والاشياء}
والعلم عندنا وينبغي ان يعلم ان التقسيم الى الصور والتصديقات
كان هو مطلق العلم الشامل على الحصول والحضور ^{تقديري}
الا ما خلفه اشكال في تقدم الصور على التصديقات بل علم
هو الحصول كما هو المشهور فيما بينهم بناء على ان الانقسام
الى البه والاشياء انما يجري فيه فذلك في التصديقات

خاتم نظام ان تصور غیر منصفه فرادگان با بقدر لفظی از کسب و کم شاره الاما لفظان
 مذکور است هر قدر صلوات و زیاده فلواته بیان عدله کثیره فله ان بهمانه نیزه بر او مراد او
 با الهام سائر عدله و صوابه موقوفه تصوف المتصرفه که در اسلام علی وجهی خلق و در اسلام
 المردم اقیام نه به صغر الهی در عبادت که در اسلام و در اسلام و در اسلام و در اسلام
 فی یوم جمع ساجد و غیره و در حضور و در حضور و در حضور و در حضور و در حضور و در حضور

بعد از آنکه التمس لهما من قاریها
 ۱۲۹۱
 در عقیق
 به روز جمعه از حرم و بیست و پنج

بعد از هر پروردگاری که انصاف الطایفین است و انفع الطماع بینها تیش بر این اثر
 اراکم و انهم عقلا و دار کینا املا در عهد و احسان نیاید و دلو و مرنا یونم ام
 در شمار از پیش و ام در حساب درونی بنیام اول با بنفعد به جز ذات رسالت
 ایات اول تصور و تفکر به هر چه از شخص که عاقل و فاضل به حاله عیبه و آله و سلم نمک
 که لفظ صورت الی اخر ما ذکره ان الله بعباده قانده فی بیان عقدا لائمه
 نقره کتب از هر چه بنام ذکره فی مقدمه کتابت بنزه عباده آیین

هر از دم در بیان عقدا من در نظر ارباب دانش چون از کسب هر قدر از مینا است او
 فباع اصحاب بر بیایع ان با از حق و حقا عدله وضع کفست چنانکه از یاد دهه از بیان
 ضبط لکن نموده و فایده آن چنانست که از اصحاب نموده نیز منصفه و در سطح همه عقود
 تسه احادیث نیز رفته و بسایه و ابهام از کسب لکن نه غرات سقر شده و در راه ام
 نموده سیری بسایه ابهام از کسب ضبط عقود تسه ماه مخصوص لکن و ضفر و بصیرت
 لعقد عقود بنفکانه حال الوصف خاص با ضفر منصفه لکن از کسب ماه صورت عقود
 الوصف لکن از کسب از کسب کسب و صنع کسب انما و سطر کسب منصفه لکن از کسب
 معلوم شد هر چه وار جانیست چنانکه در حق عقود عشرت عقود با متفق تصور با تفکر
 بیسین و سایر کفتم صورت در در دست است لکن در کسب و در کسب و در کسب و در کسب
 مقدمت متهم کسب صورت کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب
 فرد با کسب در کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب
 چنانکه در عقدا با بیان تاس امور و ثنائت سطر کسب منصفه لکن از کسب با در کسب
 انما منصفه کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب
 مستطفا کسب در برای کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب کسب

بعضی فقط و در دیگر کف چنانچه سر بندش بر وسط کف شده و لذ برای سبب آن
 اسم بر دوشه خضر نهاده و عقد باید که چنانچه سر بند کف با هر شیبه کف
 آسب و وجهه آینه به بنظر همان باید که در برای شیبه با وسطی و نزدیک خضر شده
 بعضی با بد در رکن انامل بر طرف کف شده و بعضی اول شیبه کف و لذ برای شیبه
 سر نافع سبب بجز بر موضع اول انمله ایام بر نهال چنانچه قریبه جان
 در نهال کف مددش به شیبه و لذ برای شیبه برین عقد زین سبب در شیبه کف
 بر لب نافع ایام با نهال چنانچه سبب از ایام و سبب کف در سبب سبب
 و وسطی کف اما وسطی و دلالش بعضی بر مدخل نباشد چه اوضاع اول برای
 عقود آحاد سفیر و سبب کف و اتصال نافع ایام بر طرف عقد زین سبب کف
 دلالش بر شیبه کف و لذ برای شیبه ایام سبب نافع سبب سبب سبب
 نافع او باید نهال چنانچه وضع سبب با ایام باشد به شیبه کف و در دیگر
 جهت سهولت عقد ایام سبب شیبه هم دلالش بر سبب کف و سبب واقع نکند
 و از برای برین باطن انمله ایام سبب بر طرف عقد زین سبب باید نهال چنانچه
 سبب ایام و طرف کف به جهت نافع سبب نافع و جهت نافع سبب نافع

دانش

دانشه ایام را تمام خم باید دل و بر کف نهال میزدی سبب و از برای
 شصت ایام را خم داده باطن عقد در سبب سبب بر شیبه نافع
 او باید نهال چنانچه در شصت شصت سبب در کف میمالد
 ایام را تمام خم شده باطن عقد اول با دریم سبب با طرف
 نافع او باید نهال چنانچه شصت نافع ایام تمام کف نافع در کف سبب
 ایام را تمام شصت طرف انمله سبب با شیبه سبب انمله او باید
 و از برای کف نافع سبب را بر عقد عقد در ایام با نهال چنانچه عقد
 عشره بر عقد انمله اول می نهال و غیر این صورت انواع اوضاع سبب کف
 که در عقد نافع و خضر و وسطی ذکر کرده شده و نه در عقد سبب و ایام سبب
 آمد که تفسیر کرده شود و از عقدهات سابق روشن گشت که آنچه در دست
 دلالش بر عقد را بر عقده که نه عترت کف از نه تا نور در دست
 بر همان عقد از عقدهات کف از کف تا نه و با صانع هر دست
 از آن تا نه هزار عدد و نود و نه بدان صورت چنانچه ضبط توان کف تا
 جهت عقد در طرف انمله ایام و سبب نافع نافع نافع

دانشه ایام را تمام خم باید دل و بر کف نهال میزدی سبب و از برای شصت ایام را خم داده باطن عقد در سبب سبب بر شیبه نافع او باید نهال چنانچه در شصت شصت سبب در کف میمالد ایام را تمام خم شده باطن عقد اول با دریم سبب با طرف نافع او باید نهال چنانچه شصت نافع ایام تمام کف نافع در کف سبب ایام را تمام شصت طرف انمله سبب با شیبه سبب انمله او باید و از برای کف نافع سبب را بر عقد عقد در ایام با نهال چنانچه عقد عشره بر عقد انمله اول می نهال و غیر این صورت انواع اوضاع سبب کف که در عقد نافع و خضر و وسطی ذکر کرده شده و نه در عقد سبب و ایام سبب آمد که تفسیر کرده شود و از عقدهات سابق روشن گشت که آنچه در دست دلالش بر عقد را بر عقده که نه عترت کف از نه تا نور در دست بر همان عقد از عقدهات کف از کف تا نه و با صانع هر دست از آن تا نه هزار عدد و نود و نه بدان صورت چنانچه ضبط توان کف تا جهت عقد در طرف انمله ایام و سبب نافع نافع نافع

۵ اسیر

سببه و لغز عقده هم ادخا که زینا فرستاده تا زینا من اها هم بر ابراهیم
 و طرفش طرف او در این وقت زینا من فرستاده که دستش معانی آن
 به این عهد نام است تا سبب عقده حکم سبب دریا تا آخر آنکه در صد با
 نزد شاهستانه بوی این جوگره من فرون شو تا این جوگره
 عشرین حکم فرستاد و در آنکه فرستاد در این عهد تا باب
 لطف است داده آن عهد که در کف است است اها
 در رکوع آن عهد از حضور حقیقی ابادی که هم اطفال در آن
 عهد که اها هم کسیره حکم ملامت مانی کسیر بیع غنچه
 خدا که به است و چنانچه اگر در عهد من فرستاد بر دست جوگره
 رستم بهرام را به هم فرستاد و آن عهد را به هم فرستاد
 بر سخن کسیره جنگ تا کرد در که عشر این عهد معانی است
 و در آن عهد و الطرد سببه که این عهد معانی است
 المرید معنی هر عز و انما کنی اعدا لها لطف القام
 معلوم است که این عهد است از عهد من فرستاد
 سند است که معانی و تا این عهد فرستاد
 عهد او الله است اها هم در آن عهد

14.8 1/2
Handwritten text inside a red circular stamp, possibly indicating a date or measurement.